

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 673/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. P., t. č. vo výkone trestu, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnave sp. zn. 30 Nt 66/2012 z 2. mája 2013 a Krajského súdu v Trnave uznesením sp. zn. 3 Tos 98/2013 z 9. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. P. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. októbra 2013 doručená sťažnosť J. P., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 30 Nt 66/2012 z 2. mája 2013 (ďalej len „uznesenie z 2. mája 2013“) a uznesením

Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 Tos 98/2013 z 9. júla 2013 (ďalej len „uznesenie z 9. júla 2013“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že 27. decembra 2012 sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na povolenie obnovy konania vo veci sp. zn. 2 T 75/2009, v ktorej bol odsúdený pre zločin podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona na dobu 6 rokov a 10 mesiacov. Okresný súd sa riadil pri ukladaní a výmere jeho trestu obligatórne asperačnou zásadou uvedenou v § 41 ods. 2 Trestného zákona.

Sťažovateľov návrh na obnovu konania bol uznesením okresného súdu z 2. mája 2013 zamietnutý. Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu z 2. mája 2013 podal sťažnosť, ktorú krajský súd uznesením z 9. júla 2013, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 6. septembra 2013, zamietol. V odôvodnení uznesenia z 9. júla 2013 krajský súd uviedol, že v prípade sťažovateľa absentuje druhá materiálna podmienka podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a síce, že pôvodne uložený trest vo výmere 6 rokov a 10 mesiacov nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a a nachádza sa podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona v zákonnej trestnej sadzbe 3 až 8 rokov. Krajský súd navyše poukázal na to, že v obnovenom konaní by pri ukladaní trestu podľa zásad uvedených v § 34 Trestného zákona prichádzal do úvahy postup v zmysle § 389 ods. 4 Trestného zákona s prihliadnutím na prevahu priťažujúcich okolností, keďže v konaní bola ustálená priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona. Podľa uvedeného ustanovenia ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Týmto postupom by tak v obnovenom konaní podľa krajského súdu prichádzalo do úvahy rozhodovať o treste v rámci trestnej sadzby od 4 rokov a 8 mesiacov do 8 rokov. Z uvedeného vyplýva, že v novom konaní uložený trest by bol podľa sťažovateľa stále nižší než trest uložený mu v pôvodnom konaní, keď použitím asperačnej zásady uvedenej v § 41 ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený trest v rámci trestnej sadzby 6 rokov a 10 mesiacov až 10 rokov a 8 mesiacov na dolnej hranici, t. j. 6 rokov a 10 mesiacov.

Sťažovateľ poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, ktorým bola asperačná zásada, resp. jej časť vyhlásená za protiústavnú, a následne konštatoval, že dôsledok uvedeného nálezu, a síce strata účinnosti časti právneho predpisu, sa považuje za „skutočnosť súdu skôr neznámu“ a v spojení s § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde je dôvodom povolenia obnovy konania podľa Trestného poriadku. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal aj na výklad ustanovenia § 41b zákona o ústavnom súde, resp. pojmu v ňom použitého „právoplatný rozsudok, ktorým nebol vykonaný“, podaný Haraldom Stiffelom, podľa ktorého ide o právoplatný rozsudok, ktorého všetky uložené tresty a ochranné opatrenia neboli vykonané.

Z uvedeného vyplýva, že materiálna podmienka obsiahnutá v § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde podľa sťažovateľa „... *podmieňuje zmenu uložiť v obnovenom konaní nový trest, ktorý už nebude obsahovať neústavné ustanovenie § 41b ods. 2 Tr. zák., takáto materiálna zmena vo výroku o treste musí byť v novom obnovenom výroku objektívne obsiahnutá, lebo len za tejto podmienky sú splnené limity ustanovené v § 2 ods. 1 Trestného zákona a v čl. 50 ods. 6 Ústavy SR*“.

Na základe uvedeného je podľa sťažovateľa potrebné považovať uznesenie krajského súdu z 9. júla 2013 za nezákonné a protiústavné, pretože ním došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ následne poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 26/1994 z 10. mája 1994 týkajúci sa obsahu práva na súdnu a inú právnu ochranu a taktiež na odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2 Tos 51/2013 z 30. apríla 2013, v ktorom podľa citácie sťažovateľa tento súd okrem iného uviedol: „... *Krajský súd nepovažuje vôbec za potrebné zaoberať sa úvahami prokurátora o záväznosti alebo nezáväznosti nálezú Ústavného súdu SR a v ďalšom poukazuje na ustanovenie § 41b ods. 1 ZoÚS podľa ktorého, ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 Ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný... je dôvodom obnovy konania, preto v dôsledku tohto ustanovenia akákoľvek polemika o tom čím a kým je súd viazaný pri svojom rozhodnutí stráca zmysel*“.

a opodstatnenie, pretože súd pri svojom rozhodovaní je viazaný predovšetkým platnou ústavou a planými zákonmi.“ Poukázal tiež aj na obsahovo obdobné rozhodnutia viacerých okresných súdov i krajských súdov v iných veciach.

Uznesenie okresného súdu z 2. mája 2013 a uznesenie krajského súdu z 9. júla 2013, ktorými bol sťažovateľov návrh na povolenie obnovy konania zamietnutý, sú podľa neho v rozpore s princípom právnej istoty, pretože v nich súdy zúčastnené na rozhodovaní v jeho veci rozhodli podstatne odchylným spôsobom než iné súdy, ktoré v obdobných veciach rozhodovali pred nimi, a to bez toho, aby sa argumentačne s inou judikatúrou týchto súdov vysporiadali, čím porušili i jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Podľa názoru sťažovateľa *„súd povoliť obnovu konania mal podľa ustanovení Trestného poriadku v spojitosti s § 41b ods. 1 ZoÚS, pretože v tomto zákone ide predovšetkým o to, aby sa z rozsudku odstránila protiústavná časť, pretože táto z toho rozsudku robí protiústavný a na základe protiústavného rozsudku vykonávam protiústavný trest, teda protiústavne je na mne obmedzovaná sloboda, ktorú zaručuje ústava a tento stav trvá. Preto je nutné obnoviť konanie a v novom konaní vyniesť nový trest (hoci aj taký istý) ale však je nutné v ňom uplatniť čl. 50 ods. 6 Ústavy SR a § 2 ods. 1 Tr. zákona ktoré určujú jeho pôsobnosť. To umožňuje ak rozsudok nebol vykonaný, rozhodnúť v prospech páchatel'a a na základe zmeny zákona vyvolanej nálezom Ústavného súdu SR, aj keď k nej došlo po spáchaní trestného činu a po odsúdení jeho páchatel'a.“*

Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vydal nález, v ktorom vysloví:

„Okresný súd Trnava vo svojom rozhodnutí v konaní vedenom pod sp. zn. 30 Nt/66/2012-10 a taktiež Krajský súd v Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos /98/2013-25 porušil sťažovateľove základné právo podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a taktiež porušili čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, právo na spravodlivé súdne konanie a princíp právnej istoty vychádzajúc z čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, pretože porušenie základného práva spôsobili Okresný ako aj Krajský súd

v Trnave Ústavnému súdu navrhujem, aby zrušil rozhodnutie Krajského súdu v Trnave a prikázal vec znova prerokovať a rozhodnúť...

Ďalej navrhujem, aby mi Ústavný súd SR priznal primerané finančné zadostučinenie pre spôsobené ťažkosti porušením mojich základných práv a to v sume 2.000 € od Okresného súdu v Trnave, ktoré je povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu, a sumu 3.000 € od Krajského súdu v Trnave, ktoré je povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom je namietané porušenie sťažovateľovho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 2. mája 2013, ako aj uznesením krajského súdu z 9. júla 2013. K porušeniu označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že mu jeho trest odňatia slobody bol uložený na základe právneho predpisu, resp. jeho časti, ktorá neskôr stratila v dôsledku nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2012 z 28. novembra 2012 účinnosť, pričom táto skutočnosť s poukazom na čl. 125 ústavy a § 41b zákona o ústavnom súde znamená naplnenie dôvodu povolenia obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu z 2. mája 2013

Ústavný súd vo svojom rozhodovaní vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci namietaného porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

V tejto súvislosti ústavný súd opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií ochrany práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. Zívala sp. zn. III. ÚS 3/02, Ölveczky sp. zn. III. ÚS 18/04, Mamonov sp. zn. III. ÚS 75/05, Karlin sp. zn. IV. ÚS 76/05).

Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02).

Podľa § 34 ods. 1 Trestného poriadku obvinený sa môže od začiatku konania proti svojej osobe vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, a k dôkazom o nich, má však právo odoprieť vypovedať. Môže uvádzať okolnosti, navrhopovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky. Má právo zvoliť si obhajcu a s ním sa radiť aj počas úkonov vykonávaných orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného poriadku sú všetky orgány činné v trestnom konaní a súd povinné vždy obvineného o jeho právach poučiť vrátane významu priznania a poskytnúť mu plnú možnosť na ich uplatnenie.

Podľa § 402 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o návrhu na povolenie obnovy konania je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Uznesením okresného súdu z 2. mája 2013 bol zamietnutý návrh sťažovateľa na obnovu konania v jeho veci. Sťažovateľ mal možnosť v rámci ďalšieho priebehu konania predkladať v záujme ochrany svojich práv všetky svoje zásadné námietky prostredníctvom využitia účinného prostriedku nápravy poskytnutého mu v Trestnom poriadku – sťažnosti, ktorej posúdenie patrí do právomoci príslušného krajského súdu, ktorý je oprávnený posúdiť všetky právne a skutkové okolnosti daného prípadu a rozhodnúť v predmetnej veci.

Z uvedeného vyplýva, že realizáciou svojich práv v priebehu uvedeného konania mal sťažovateľ možnosť účinným spôsobom namietat porušenie svojich práv, a preto ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv uznesením krajského súdu z 9. júla 2013

Podľa názoru sťažovateľa strata účinnosti právneho predpisu, resp. jeho časti v súlade s čl. 125 ústavy a v spojení s § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde znamená povinnosť príslušného súdu rozhodnúť o povolení obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu z 9. júla 2013, v ktorom tento súd zhrnul a popísal závery uvedené v uznesení okresného súdu z 2. mája 2013, obsah sťažovateľom podanej sťažnosti a následne v rámci odôvodnenia okrem iného uviedol:

„Odvolací súd má za to, že zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov je zákonom rovnakej právnej sily ako Trestný poriadok v znení zákona č. 301/2005 Z. z. Pokiaľ ustanovenie § 41b odsek 1 zák. č. 38/1993 odkazuje na postup podľa Trestného poriadku, je potrebné Trestný poriadok a jeho § 394 považovať za ustanovenie lex specialis k § 41b zák. č. 38/1993 Z. z.

Je nepochybné, že Nález Ústavného súdu SR je novou skutočnosťou v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku a jeho existenciou je splnená prvá podmienka na povolenie obnovy konania.

V konaní o obnove sa nepreskúmava zákonnosť a odôvodnenosť pôvodného rozhodnutia, ale posudzuje sa výlučne otázka, či nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme v spojení s dôkazmi už vykonanými, môžu odôvodniť iné než pôvodné právoplatné rozhodnutie o vine a treste. Súd teda nemôže bez ďalšieho prevziať nové skutočnosti či dôkazy bez toho, aby ich hodnotil vo vzťahu k skutočnostiam a dôkazom, z ktorých vzišlo pôvodné skutkové zistenie. Nie každá nová skutočnosť či dôkaz sú tak spôsobilé vyvolať následky predvídané v § 394 odsek 1 Trestného poriadku (ÚS ČR 19/2004).

Záver o tom, či existencia nových skutočností alebo nových dôkazov je spôsobilá odôvodniť iné než pôvodne právoplatné rozhodnutie, môže súd ustáliť len porovnaním doposiaľ vykonaných dôkazov s dôkazným významom novo tvrdených skutočností alebo novo vykonaných dôkazov a to v rozsahu ustanovenia § 2 odsek 12 Trestného poriadku, ktorý postup nie je v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 odsek 19 Trestného poriadku. Už v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania musí súd

hodnotiť nové skutočnosti a dôkazy z hľadiska ich významu vo vzťahu k preskúmanému právoplatnému rozsudku. Nemôže sa obmedziť len na strohé konštatovanie ich existencie tým, že k hodnoteniu nových skutočností pristúpi až potom, ako na ich podklade povolí obnovu konania.

Druhou podmienkou pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 odsek 1 Trestného poriadku je, že nové skutočnosti resp. dôkazy neznáme v čase rozhodovania o vine a treste by viedli k inému rozhodnutiu o vine resp. treste, a že pôvodne uložený trest je v dôsledku novej skutočnosti v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a. Vo vzťahu k tejto druhej podmienke treba uviesť, že odsúdenému Jurajovi Polákovi bol uložený trest odňatia slobody podľa § 188 odsek 1 Trestného zákona v zákonnej trestnej sadzbe (3 roky až 8 rokov), a to vo výmere 6 rokov a 10 mesiacov. V tomto prípade bol odsúdený za závažný zločin. Tým, že bol odsúdenému uložený súhrnný trest, do uloženého trestu odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 10 mesiacov sa kumulovalo aj odsúdenie v trvaní 12 mesiacov, ktoré mu bolo uložené trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 4T/66/2008 opäť pre majetkovú trestnú činnosť.

Juraj Polák bol v minulosti 6-krát súdne trestaný, vždy pre majetkovú trestnú činnosť, vo výkone trestu odňatia slobody bol 5-krát. Osoba odsúdeného a jeho trestná minulosť vylučuje, aj v prípade obnoveného konania, uloženie trestu pri spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby. Navyiac odvolací súd poukazuje na to, že v obnovenom konaní by pri ukladaní trestu podľa zásad uvedených v § 34 Trestného zákona prichádzal do úvahy postup v zmysle § 38 odsek 4 s prihliadnutím na prevahu priťažujúcich okolností, keďže v konaní bola ustálená priťažujúca okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Trestného zákona. V zmysle tohto zákonného ustanovenia, ak prevažuje pomer priťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Týmto postupom by tak v obnovenom konaní prichádzalo do úvahy rozhodovať o treste v rámci trestnej sadzby od 4 rokov a 8 mesiacov do 8 rokov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel aj odvolací súd k záveru, že uložený druh trestu a jeho výška nie je v zrejmom nepomere k závažnosti činu ani k pomerom páchatel'a. Uložený trest vo výmere 6 rokov a 10 mesiacov rešpektuje všetky podmienky uvedené v § 34 Trestného zákona. Trest uložený odsúdenému Jurajovi Polákovi je v súlade s požiadavkami individuálnej aj generálnej prevencie, pretože odsúdenému bráni

pokračovať v páchaní ďalšej trestnej činnosti a tiež vytvára podmienky na to, aby viedol v budúcnosti riadny život.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.“

Podľa § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z obsahu uznesenia krajského súdu z 9. júla 2013 je zrejmé, že tento súd stratu účinnosti časti právneho predpisu na základe nálezu ústavného súdu považoval za skutočnosť súdu skôr neznámu, na základe ktorej zvažoval možnosť povolenia obnovy konania vo veci sťažovateľa posudzovaním splnenia ďalších podmienok ustanovených v Trestnom poriadku na prijatie takéhoto rozhodnutia. Na základe svojich úvah dospel k záveru, že hoci je splnená podmienka existencie novej skutočnosti súdu predtým neznámej, s ohľadom na ďalšie okolnosti predmetnej veci, ktoré podrobne krajský súd v uznesení z 9. júla 2013 špecifikoval (závažnosť trestného činu, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, skutočnosť, že sa mu do uloženého trestu kumulovalo aj ďalšie odsúdenie, trestnú minulosť páchatel'a a v pôvodnom konaní ustálenú príťažujúcu okolnosť a s ňou

spojené zvýšenie zákonom ustanovenej trestnej sadzby v obnovenom konaní), nie je v jeho prípade naplnená druhá podmienka povolenia obnovy konania, a síce, že konanie prinesie pre neho iné, priaznivejšie rozhodnutie o treste, a preto jeho sťažnosť zamietol.

Výklad § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 394 ods. 1 Trestného poriadku plne rešpektuje požiadavku jednosmerného pôsobenia právnych noriem a nemožno ho označiť za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený. Naopak, v dôsledku opačného výkladu, ktorý prezentuje sťažovateľ vo svojej sťažnosti, by došlo k nadbytočnému, formálnemu a neúčelnému prehodnocovaniu právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, ktoré by boli na základe návrhov odsúdených bez ďalšieho preskúmané, napriek tomu, že už v konaní o obnove konania je zo všetkých okolností zrejmé, že obnovenie konania nemôže pre odsúdeného privodiť iný, resp. priaznivejší výsledok.

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu vyvedené v uznesení z 9. júla 2013 pri aplikácii relevantných právnych noriem korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných na rozhodovanie o tejto otázke, ktorá mala z hľadiska posúdenia dôvodu zamietnutia sťažnosti sťažovateľa rozhodujúci význam.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú, a preto sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa vrátane žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2013